

[Ninn-Hansen]

Jeg har egentlig kun ét råd at give regeringen: hvis denne ØD-sag er blevet en tvangstanke for socialdemokratiet, så se dog hurtigst muligt at få lavet et lovforslag derom. Hvis man får et flertal for det, har hr. Christoffersen jo ganske ret i, at sagen kommer til folkeafstemning, og så er det afgjort. Hvorfor skal vi dog blive ved med at snakke om det og læse resolutioner o. lign. i stedet for at få sagen afgjort?

Forslaget bygger på noget, som efter min mening er ganske forkert. I tankerne om at udarbejde en ØD-lov må ligge en naiv forestilling om, at såfremt man samler alle på den ene side af forhandlingsbordet, er der ingen, der skubber. Det tror jeg er ganske forkert, for hvis alle kommer på samme side og der ikke er nogen modparter, så tror jeg, de skubber alle sammen, så der bliver meget ubehageligt at være. Man kan endda se det allerede i dag i lønmodtagerkredse, som man kunne tænke sig kunne sidde på samme side af bordet. Jeg tror egentlig, der er mange funktionærer og tjenestemænd, der føler, at når deres ledere sidder for nær ved LOs ledelse, bliver de skubbet udenfor; i hvert fald er det dem, det går ud over, hver gang de andre går sammen.

Jeg kan heller ikke se, at det er tilfredsstillende for en arbejder eller funktionær, at den andel af overskuddet, som han gennem sin arbejdsindsats er med til at fremskaffe, i væsentlig grad skal gå til at fremskaffe nye virksomheder, måske af konkurrerende art, altså på den måde dele ud til andre, så han måske mister sit arbejde. Det synes jeg ikke er solidaritet, det synes jeg er at have forventninger til mennesker, som ingen kan forlange at nogen skal opfylde.

Jeg vil også gerne spørge arbejdsministeren, hvad det egentlig er for ØD-tanker, man har. For i dette forslag til folketingsbeslutning taler man om overskudsfordeling, men på side 4 i resolutionsudkastet står der under revisionsbestemmelsen, at når man skal revidere den lov, vi ikke endnu kender, skal det overvejes, »om disse bidragsindbetalinger bør suppleres med lønsumsbidrag, herunder lønsumsbidrag for offentligt ansatte, da offentlige virksomheder efter deres natur ikke kan yde bidrag til en ordning baseret på overskudsdeling.«

Vil det sige, at dette her, som jo i sig selv er et paradenummer, alene er forgængerens til

det ØD-forslag, man oprindeligt udarbejdede, men som der aldrig har været nogen tilslutning til, og at man så prøver ad denne vej, men ved revisionen vil vende tilbage til det andet? Jeg må nærmest sige, at vi ikke kan tiltræde resolutionen.

Maisted (FP):

Mens jeg husker det, vil jeg gerne anmode om at få resolutionen eller dette forslag til folketingsbeslutning henvist til politisk-økonomisk udvalg.

Diskussionen under behandlingen af det forrige dagsordenspunkt afslørede jo en hel del om det samarbejde, der har været imellem de gamle partier. Socialdemokratiet har masser af god tid og er endda i stand til i løbet af 19 år at føre Danmark hen til afgrundens rand. Men det skal dog siges, at de har fået god støtte af venstre og de konservative, og vi hører, at de indbyrdes ikke engang kan finde ud af, hvilke aftaler de har indgået, og hvad der er gældende i dag.

Så får vi de syner, der skal arbejdes på de næste 10, 15, 20 år, hvor vi skal ud over afgrundens rand: man fremsætter nemlig et forslag til ødelæggelse af Danmark. Dette her med medeje og medejendomsret er jo det rene vrøvl. Det, det drejer sig om med dette forslag, er retten til at lede og fordele arbejdet, det er rendyrket statskapitalisme. Det er et forslag, hvortil vi udmærket kender modellen: de, der har magten, skal til at bestemme over løn- og arbejdsvilkår. Første del er sket adskillige gange, det næste er, at man udnævner dem, man bestemmer løn- og arbejdsvilkår over, til medejere, så er det nemlig forbudt at strejke, så får de vel også bopælspligt for at bo så tæt ved arbejdspladsen som overhovedet muligt, og socialt boligbyggeri bliver lavet om til ejerlejligheder.

Som belønning for alt det kan man, som det kan ses i forslagets bemærkninger, opnå en ferietur til Sortehavet. Jo, der er virkelig fremtidsperspektiver i dette resolutions- eller folketingsbeslutningsforslag. Man må unægtelig spørge sig selv, hvad der skal ske i den mellemliggende periode, før man er nået til dette drømmerige af et statskapitalistisk samfund.

Hvordan har man tænkt sig at dansk erhvervsliv vil reagere over for det? Hvordan vil man sikre sig, at produktionsapparatet